

# Vozíčkáři to v Pezinku nemajú ľahké

List Jindra Jirka, ktorý uverejňujeme na inom mieste, nás podnietil, aby sme sa zaujímali, aká je v našom meste situácia s bezbariérovými vstupmi pre vozíčkárov. O skúsenosti sme požiadali 43-ročného Pezinčana Petra Valku, ktorý sa po nešťastnej havárii na motocykli už 23 rokov pohybuje na vozíčku.

**"My vozíčkáři to v Pezinku nemáme veru jednoduché, aj keď na druhej strane musím povedať, že situácia sa z roka na rok zlepšuje. Mnohé priestory sú pre nás stále nedostupné, avšak niektoré problémy s odstraňovaním bariér vieme pochopiť. Mňa najviac zaujímajú priestory, kam chodím častejšie. Napríklad na Okresný úrad sa nedostanem, pretože sú tam pre mňa neprekonateľné schody. Na poštu alebo na mestský úrad to ide iba s pomocou schodiskového výťahu, ale ten má ovládanie z hornej časti, kam sa nedostanem. Musím zavolať pána Dubeka z mestského úradu, aby mi ho zfunkčnil, alebo požiadať niekoho iné-**

**ho. Niekedy čakám na pomoc aj pol hodiny, uznáte, že v zlom počasí to nie je nič príjemné,"** - povedal nám Peter Valka.

Ťažké srdce má P. Valka aj na projektoch a stavbárov, ktorí budovali novú sporiteľňu. Keď ich počas výstavby upozorňoval, že cez hlavný vchod z ulice sa vozíčkář nedostane, povedali mu, že na to bude slúžiť bočný vchod. Situácia je ale taká, že keď chce cez tento vchod vojsť, musí o jeho otvorenie požiadať pracovníka sporiteľne v hlavnom vchode. Pre toho je ale výhodnejšie vytrhnúť ho cez pár schodov a má pokoj.

**"Ani do reštaurácií či niekto-**



**rých obchodov sa nedostanete. Nehovorím už o autobuse či vlaku. Aj taká chúlolistivá vec, ako použitie sociálneho zariadenia. Mestské WC sú pre vozíčkářa**

**nedostupné, vedú k nim schody. Tam kde schody nie sú, zas zistíte, že sú úzke dvere, alebo miestnosť, ktorú chcete navštíviť je zaprataná vecami upratovačky a pod. Nemôžem povedať, niekde sa mi ozaj snažia pomôcť, ale je to často spojené s problémami,"** dodal P. Valka.

Pre problémy so vstupom nechodí na kultúru či niektoré športoviská, kde by mohol tráviť voľný čas. Pravda, okrem stolného tenisu, ktorý aktívne hrá. V tomto športe dokonca dosiahol viaceré úspechy na vrcholných podujatiach doma i v zahraničí. Vďaka športu veľa cestuje, môže teda aj porovnávať, aké podmienky majú telesne postihnutí inde. Netají, že šport mu pomáha zdolávať viaceré prekážky, a uľahčuje mu aj pohyb na vozíku.

Pri rozlúčke nám nezabudol pripomenúť, že mnohí vozíčkáři to majú ešte ťažšie ako on, preto zdraví ľudia by mali pri odstraňovaní bariér na nich viac myslieť.

**Milan Oravec**

## List z Kanady

Milý pán Oravec,

v lete to budú už dva roky, čo som Vám sľúbil, že napíšem malý príspevok do Pezinčana o svojich dojmach z poslednej návštevy "môjho" Pezinka. Nenapísal som však ani riadok, hoci si nepamätám lepšiu dovolenku ako práve "doma" (kam sa hrabe Mexiko).

Najprv som si chcel trochu utriať dojmy, lenže potom prišiel september a s ním útok na WTC, k tomu havária Laja Slimáka (po vážnom zranení miechy ostal na vozíčku), a zrazu som nevidel dôvod písať o dovolenke na Slovensku.

Odvtedy sa udialo veľa vecí, Slovensko sa stalo majstrom sveta v hokeji, v Pezinku sa vymenilo vedenie mesta, aj basketbalová orientácia. Ja mám 18-mesačného syna a na krku hypotéku a tisíc starostí okolo nového domu. Dokonca ani môj šéf, s ktorým ste ma spolu s Lajom Slimákom pri návšteve múzea fotili, už nie je mojim vedúcim, lebo z firmy odišiel.

Stále si rád prečítam Pezinčana, už teraz sa teším, že o čosi viac než rok si ten môj Pezinok zase pridem pozrieť (teraz tu mám na rok rodičov).

V prílohe Vám zasielam otvorený list Lajovi Slimákovi, ku ktorému ma vyprovokoval článok v SME. Budem rád, keď ho uverejníte.

**Jindro Jirka  
Vancouver**



**Z návštevy Pezinka v roku 2001. Vľavo Jindro Jirka, jeho vedúci s manželkou a Lajo Slimák.**

**Snímka (mo)**

Čau Lajoš!

Pred chvíľou som dočítal zaujímavý článok v SME (dostal som ho od Martina Stohla z Toronta) o jednom našom kamarátovi, čo neznáša muchy. A to teda máme spoločnú vášeň. Najprv sadnú na lajo a potom človeku na nos.

Rád spomínam na svoje poľovačky na muchy ešte ako decko. Občas v lete som vtedy nechal v jednej izbe svietiť celú noc a keď som tam ráno prišiel, steny sa muchami len tak černali. Mamu by kleplo. Hneď som mal na oboch rukách ponavliekané desiatky gúm na zaváranie (také oranžové, určite ich poznáš) a začala poľovačka. Bol som na to taký majster, že muchy padali ako na bežiacom páse.

Inokedy zas u babky vo Vajzgrúbe na hodoch sme urobili súťaž v zabíjaní múch rukou. Išlo o súťaž dvojcí, ja som mal za partnera otca. Použili sme pri tom primitívnu ale preffikanú taktiku: naliali sme na stôl mušiu pochúťku - sirup. A výsledok? 52 múch jednou ranou!

To sú už roky. Takisto prešli roky odvtedy, čo

som si tak oblúbil pezincký Cibulák. Pripomína mi to posledné roky a hlavne letá pred odchodom zo Slovenska. Pár dní plných divadla, hudby, vína, masného chleba s cibulou. Dni stretnutí so starými i novými známymi, debát o všetkom možnom i nemožnom, hodiny dobrej nálady. Na Cibuláku bolo očarujúce to, že ich súčasťou bol skoro každý zúčastnený. Či už stál na pódiu alebo v hľadisku, pri poháriku či flaši, s gitarou v ruke alebo len červenou tvárou a hrdlom na franfore, produkujúcim skvosty typu - Na Kráľovej holi či Hotel California.

Tým ale nechcem znížiť význam a zásluhu realizačného tímu, ľudí, ktorí sa priamo na organizácii Cibuláku podieľali. A už sme doma. Nevieť ako to funguje teraz, ale pred oným septembrom 2001, by to ťažko fungovalo práve bez toho - čo nemá rád muchy. To je ale v Pezinku všeobecne známe, takže netreba to nafukovať.

Keď som si vlni utrohol achilovku na pravej nohe a ostal som na barlách, dlhý čas bez športu a hlavne bez lyžovačky, mal som viacej času

pozrieť sa na veci z inej perspektívy. Príliš veľa vecí, ktoré máme radi, berieme automaticky, ani si neuvedomujeme, že sú pre nás dôležité. Rodina a priatelia určite na prvom mieste. Znie to ako kliše, ale len tým, ktorí nemajú čas sa nad tým zamyslieť. Hlavne som si uvedomil, že sú ľudia, ktorí sú na tom oveľa horšie a napriek tomu všetkému, čo im chýba, vedia (alebo sa zo všetkých síl snažia) si ceniť i to, čo majú.

Lajo, asi si teraz hovoríš: "Už by si mohol s tým skončiť!"

Tak Ťa poslúchnem.

**Jindro**

**P.S.**

Dočítal som sa v Pezinčanovi, že máte nového primátora. Blahoželám mu. Už robí niečo s tými obrubníkmi a bezbariérovými vstupmi do obchodov a bánk? Nepamätám sa, že by som u nás v Britskej Columbií videl verejnú budovu či obchod bez možnosti vstupu pre vozíčkářov, či už je to rampa alebo výťah. A takisto obrubník s nájazdom na každej križovatke.